

Rajmi, van cigid!? – szólított meg a félkész asztalossegéd, s a torkom elszorult rögvest. (Innen se szabadulok egyhamar, csak ha): Persze – vágtam rá.

- Adj egyet! (Nem!) – folytatta a sok lúdláb gyerek bandájából. És körbevettek. Mindez történt egy öblösebb este szélesebb területén, a közösségi háznál. *(Mind elmegy. Az utolsó szálig – gondolom.)*

Úgy is lett. Varga asztalossegéd vett egyet. – Kínáld meg a barátaimat is. (Nem!) Na, nehogy azt mondd, hogy sajnálod.

Kivették a dobozt, sok kéz többet vesz alapon. Volt?/Nincs cigarettám! Csak hát a zsebeimbe is nyúlt marok, ki másé, Vargáé, az embergyűrű közepette.

- Azta! - hagyj nézzem! Ne félj, visszaadom, csak megnézem a mobilodat. Jó gép! Drága volt? Miből vetted?

- Ne nyúlkálj. Visszaadom. Látod, már vissza is adtam.

- De várj! Megnézem, mennyi van rajta.

- Add vissza!

- Mit? Nincs nálam. Menj inkább haza. Nem kell nekem a te mobiltelefonod.

Ott hagyom az egészet. Az egész Szabadság utca üres. Megjöttem, a kamaszhad éppen zsoldosítás után, (Apám!) - oda a cigim, a mobilom. Hazaérek. Benyitok a lakásba.

Nincs meg a pénztárcám, benne az iratokkal, pénzemmel, bankkártyával. Csörög néhány aprópénz, amit mellészórtam, és belecsempésztek egy rozsdás riglit. Kirakom magam elé.

Kínzóeszköz is lehet. Leszoríthatják vele a hüvelykujjam, vagy a péniszem, ha olyan perverzek. Tudom (sejtem) melyik lehetett az.

Köszönöm, Almásfüzitő, ez már a sokadik eset, hogy nem csalódtam magányomban, kitelepítetten.

(Apostolok Cselekedetei 3.11-26.)